

สรุปอุทากรณ์เกี่ยวกับวินัย
และการดำเนินการทางวินัย
ไตรมาศที่ ๔ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๗

จัดทำโดย
กองการเจ้าหน้าที่ (กลุ่มงานวินัย)
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เรื่องที่ ๑

การดำเนินการทางวินัยข้าราชการพลเรือนสามัญ กรณีลักทรัพย์ (ครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์) ของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว

๑. ข้อเท็จจริง

สำนักงาน ศ. แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยนางสาว ฐ. ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ กรณีนำครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์จำนวน ๒ ชุด ออกไปจากสำนักงาน ปรากฏว่า นางสาว ฐ. ได้นำบุคคลภายนอกมาขนครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์ดังกล่าวออกไปในวันหยุดราชการโดยไม่ได้รับอนุญาต พฤติการณ์เป็นการลักทรัพย์ของทางราชการไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัย ฐานไม่รักษาชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอื่นใดอันถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษไล่ออก แต่เนื่องจากนางสาว ฐ. ได้แจ้งการกระทำดังกล่าว ต่อผู้บังคับบัญชาและได้นำครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์ดังกล่าวมาส่งคืนครบถ้วนแล้ว จึงควรลดโทษเป็นปลดออก สำนักงาน ศ. จึงได้มีคำสั่งลงโทษปลดนางสาว ฐ. ออกจากราชการ ต่อมานางสาว ฐ. ได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าว และ ก.พ.ค. ได้มีคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ จากนั้นนางสาว ฐ. จึงนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครองสูงสุด เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดออก

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาสรุปได้ว่า วันเสาร์ที่ ๒ เมษายน ๒๕๕๙ ผู้ฟ้องคดีและ หลานสาว ได้เข้ามาทำกิจกรรม ๕ ส. ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่เพียงเก็บ รวบรวมครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ที่ไม่ได้ใช้แล้วเพื่อนำส่งพัสดุตัดเป็นครุภัณฑ์เสื่อมสภาพ การที่ผู้ฟ้องคดี นำครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ แม้จะเป็นเครื่องเก่าปลดระวางและมีได้ใช้ประโยชน์แล้วออกไปจากสำนักงาน ในวันดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้บังคับบัญชา พฤติการณ์แสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาที่จะนำทรัพย์สิน ของทางราชการออกไปโดยไม่เหตุนั้น การอ้างว่าเป็นการกระทำโดยถือวิสาสะและเป็นความคิดชั่ววูบ เพื่อต้องการนำไปถ่ายโอนข้อมูลส่วนตัวและข้อมูลการทำงานออกจากคอมพิวเตอร์นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีรับราชการ มานานเป็นเวลา ๒๗ ปี ย่อมต้องทราบระเบียบปฏิบัติภายในหน่วยงานเป็นอย่างดี ซึ่งหากต้องการถ่ายโอนข้อมูล ควรประสานกับฝ่ายเทคโนโลยีของหน่วยงานมาดำเนินการให้ในวันทำการ จึงไม่มีเหตุจำเป็นที่ต้องนำครุภัณฑ์ คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ออกไปนอกสำนักงานตามที่กล่าวอ้างแต่อย่างใด และการที่ผู้ฟ้องคดีรายงานและรับสารภาพ ต่อผู้บังคับบัญชา รวมทั้งการนำครุภัณฑ์คอมพิวเตอร์และอุปกรณ์มาส่งคืนนั้น เป็นเวลาหลังจากได้มีการเปิดตู้ล็อก วงจรปิดในวันที่ทำกิจกรรม ๕ ส. กรณีดังกล่าวจึงไม่เกิดจากความสำนึกผิดโดยแท้จริงของผู้ฟ้องคดีและไม่อาจ ปล่อยให้กระทำความผิดได้ ดังนั้น พฤติการณ์ดังกล่าวข้างต้นของผู้ฟ้องคดีจึงการกระทำผิดวินัย ฐานไม่รักษา ชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการ และฐานกระทำการอื่นใดอันถือได้ว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ (๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งผู้บังคับบัญชาสามารถใช้ดุลพินิจลงโทษปลดออกหรือไล่ออกได้ตามความร้ายแรง แห่งกรณี และถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาโทษได้แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก ดังนั้น คำสั่งของสำนักงาน ศ. ที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติ ก.พ.ค. ที่ยกอุทธรณ์จึงชอบแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๒(๑๐) ประกอบมาตรา ๘๔ และมาตรา ๘๕(๔)

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดง ที่ พบ. ๕๐/๒๕๖๕

เรื่องที่ ๒

กรณีบันทึกการแจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ระบุแต่เพียงชื่อพยานบุคคลที่สนับสนุนข้อกล่าวหา โดยไม่ได้สรุปว่าพยานบุคคลดังกล่าว ให้ถ้อยคำสนับสนุนข้อกล่าวหาอย่างไร

๑. ข้อเท็จจริง

เมื่อพิจารณาบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) แล้วเห็นว่า การสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา นั้น ระบุแต่เพียงว่า พยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาประกอบด้วยพยานบุคคล รวม ๗ คน พยานเอกสาร รวม ๑๑ รายการ และพยานวัตถุ รวม ๒ รายการ โดยคณะกรรมการสอบสวนไม่ได้สรุปว่าพยานบุคคลดังกล่าวได้ให้ถ้อยคำสนับสนุนข้อกล่าวหาอย่างไร และพยานเอกสารและพยานวัตถุดังกล่าว นั้น เกี่ยวข้องหรือสนับสนุนข้อกล่าวหาอย่างไร

๒. หลักปฏิบัติราชการ

เห็นได้ว่าบันทึกการแจ้งและรับทราบข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓) ดังกล่าว ไม่มีการสรุปข้อเท็จจริงที่ได้จากพยานหลักฐานหรือพยานบุคคลเท่าที่มี ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนใช้เป็นข้อเท็จจริงที่สนับสนุนว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดจริง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสได้รับทราบพยานหลักฐานอย่างเพียงพอที่จะใช้สิทธิโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน แก่ข้อกล่าวหาหรือนำสืบหักล้างพยานหลักฐานหรือพยานบุคคลของคณะกรรมการสอบสวนได้ อันเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจสภาพแห่งข้อหาและไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิในการป้องกันสิทธิของตนอย่างเต็มที่ จึงเป็นการไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการสอบสวนพิจารณาวินัยฯ ประกอบกับการดำเนินการทางวินัยเพื่อออกคำสั่งลงโทษทางวินัยมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นคู่กรณี คณะกรรมการสอบสวนจึงมีหน้าที่ต้องแจ้งข้อเท็จจริงให้ผู้ฟ้องคดีทราบอย่างเพียงพอ และให้โอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๓.๑ พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

๓.๒ พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑

๓.๓ กฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๗๙/๒๕๖๑

เรื่องที่ ๓

มือลั่น โพสต์ข้อความไม่สุภาพ อาจถูกดำเนินการทางวินัย

๑. ข้อเท็จจริง

ข้าราชการ ต. โพสต์ข้อความผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัว และส่งข้อความผ่านไลน์กลุ่มของสำนักงาน (กลุ่มปิด) โดยใช้ถ้อยคำที่แสดงออกถึงความไม่พอใจในการเลื่อนขั้นเงินเดือนและการประเมินของผู้บังคับบัญชาในลักษณะคำพูดที่ไม่สุภาพ และมีการต่อว่าด่าทอกันซึ่งข้อความที่แสดงให้ทราบหรือเข้าใจได้ว่ากำลังพูดถึงหรือสื่อเสียดข้าราชการรายอื่นที่ได้รับการประเมินดีกว่า ผู้บังคับบัญชาจึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง เห็นว่า การกระทำของข้าราชการ ต. เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานกระทำการอันเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีระหว่างข้าราชการตำรวจ และประพฤติตนในลักษณะที่ไม่สมควร ตามมาตรา ๗๘ (๑๐) และ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ (ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น) จึงมีคำสั่งลงโทษกักยาม ๕ วัน ข้าราชการ ต. จึงยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้บังคับบัญชาแต่ถูกยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยสรุปความได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเผยแพร่ข้อความผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัว โดยมีการใช้ข้อความที่ไม่เหมาะสม ไม่สุภาพ มีลักษณะสื่อเสีย ซึ่งมีความหมายในทำนองว่า หากข้าราชการคนใดมีผู้บังคับบัญชาที่ดี ข้าราชการผู้นั้นอาจได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนโดยไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ และแม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้ระบุหมายถึงข้าราชการตำรวจคนใดโดยเฉพาะเจาะจงก็ตาม แต่การเผยแพร่ข้อความดังกล่าวย่อมก่อให้เกิดความเคลือบแคลงสงสัยในการปฏิบัติหน้าที่ ของข้าราชการตำรวจ และการประเมินผลการปฏิบัติงานว่า ผู้บังคับบัญชาพิจารณาตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ หรือพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนโดยอาศัยความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งไม่เป็นไปตามระบบคุณธรรม ส่วนข้อความที่ผู้ฟ้องคดีเผยแพร่ในไลน์กลุ่ม แม้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการหยอกล้อวากล่าวกัน เนื่องจากมีความสนิทสนมเป็นเวลานาน แต่การส่งข้อความดังกล่าวย่อมทำให้ข้าราชการตำรวจที่อยู่ในกลุ่มเข้าใจได้ว่า ข้าราชการตำรวจที่ผู้ฟ้องคดีพาดพิงคือผู้ใด และเข้าใจว่ามีตำรวจสองนายที่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือนสองขั้นจากความสัมพันธ์กับผู้บังคับบัญชา มิใช่มาจากผลการปฏิบัติงาน อันเป็นการใช้กิริยาวาจาหรือประพฤติตนในลักษณะที่ตำรวจไม่พึงกระทำ การกระทำของผู้ฟ้องคดีตามที่พินิจ จึงถือเป็นเหตุให้แตกความสามัคคีระหว่างข้าราชการตำรวจ และใช้กิริยาวาจาประพฤติตนในลักษณะที่ไม่สมควร อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๗๘ (๑๐) และ (๑๒) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น การที่ผู้บังคับบัญชามีคำสั่งลงโทษกักยามมีกำหนด ๕ วัน จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ย่อมชอบด้วยกฎหมายเช่นเดียวกัน

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หากเป็นกรณีข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำการโดยมีพฤติการณ์ ดังกล่าว เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๘๒ (๗) ประกอบมาตรา ๘๔

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๘๒/๒๕๖๖

เรื่องที่ ๔ ไม่รักษาความลับของทางราชการ ผิดวินัยร้ายแรง

๑. ข้อเท็จจริง

นาย ก เป็นเจ้าหน้าที่รัฐ มีหน้าที่เกี่ยวกับการสืบสวนและสอบสวนคดี ได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่รวบรวมข้อมูลการกระทำผิดเกี่ยวกับการละเมิดเครื่องหมายการค้าเจ้าของร้านยีนส์แห่งหนึ่ง โดยในวันเกิดเหตุ นาย ก ได้นำสำเนาเอกสารข้อมูลการกระทำผิดดังกล่าวออกไปภายนอกสำนักงาน และได้แวะหานาง ข เพื่อนสนิท และได้ฝากกระเป๋าผ้าที่บรรจุเอกสารลับทางคดีไว้เพื่อไปเข้าห้องน้ำ ในระหว่างนั้น นาง ข ได้แอบเปิดกระเป๋า และใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายภาพเอกสารลับเอาไว้ โดยเป็นรูปภาพที่ระบุข้อมูลว่าเป็นกางเกงยีนส์ของร้านใด แล้วได้ไปเรียกรับเงินจำนวน ๑ ล้านบาท จากเจ้าของร้านยีนส์โดยอ้างว่าจะไม่ถูกดำเนินคดี เจ้าของร้านยีนส์จึงร้องเรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและต่อมาได้มีการดำเนินการทางวินัยกับนาย ก โดยมีคำสั่งลงโทษปลดนาย ก ออกจากราชการตามมติของ อ.ก.พ. กรม นาย ก ไม่เห็นด้วยเนื่องจากไม่รู้เห็นกับการกระทำของนาง ข และเหตุที่ต้องนำเอกสารลับติดตัวออกมาด้วยเพราะที่ทำงานไม่มีตู้เก็บเอกสารและลิ้นชักไม่มีกุญแจที่สามารถเก็บเอกสารได้อย่างปลอดภัย นาย ก ได้ยื่นอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ซึ่งต่อมา ก.พ.ค. มีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ นาย ก จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด เพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษและคำวินิจฉัยอุทธรณ์

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาสรุปความได้ว่า แม้ไม่ปรากฏพยานหลักฐานยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีมีเจตนาหรือร่วมรู้เห็นกับนาง ข ในการเรียกรับเงินโดยมิชอบ หรือมีเจตนาทุจริตหาผลประโยชน์อื่นใดก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ในระดับชำนาญการ โดยได้รับมอบหมายให้เป็นเลขานุการคณะทำงานสืบสวนคดี ย่อมต้องทราบเป็นอย่างดีแล้วว่า จะต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัดในการดูแลเก็บรักษาเอกสารสำคัญเกี่ยวกับการนำเอกสารดังกล่าวออกไปนอกที่ทำการ ย่อมก่อให้เกิดหน้าที่แก่ผู้ฟ้องคดีที่จะต้องใช้ความระมัดระวังในการดูแลและเก็บรักษาเป็นพิเศษมากกว่าธรรมดาปกติ การที่นาง ข ได้ข้อมูลคดีและนำไปใช้เรียกรับเงินโดยมิชอบ ถือเป็นผลโดยตรงมาจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีที่บกพร่องในหน้าที่ โดยไม่ใช้ความระมัดระวังในการดูแลเก็บรักษาเอกสารที่อยู่ในความรับผิดชอบอย่างรัดกุมเพียงพอ อันถือได้ว่าเป็นการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และเมื่อทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อหน่วยงาน ย่อมเป็นการกระทำผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ (๖) มาตรา ๘๓ (๔) ประกอบมาตรา ๘๕ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้น การที่อธิบดีมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจลงโทษที่เหมาะสมกับความผิดตามความร้ายแรงแห่งกรณี อันเป็นการใช้ดุลพินิจที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ตามมาตรา ๘๒ (๖) มาตรา ๘๓ (๔) ประกอบมาตรา ๘๕ (๗)

๔. แหล่งที่มา

๑. บทความวิชาการ อุทาหรณ์จากคดีปกครอง เรื่อง เพื่อนรักหักเหลี่ยมโหด เอกสารลับถูกเปิดเผย ลงเอยด้วยถูกปลด

๒. คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ พบ. ๒๗/๒๕๖๖

เรื่องที่ ๕

ผู้ถูกกล่าวหาฟ้องให้เพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ได้หรือไม่

๑. ข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอ ถูกผู้ว่าราชการจังหวัดมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ในเรื่องจัดทำบัตรประจำตัวประชาชน รับแจ้งย้ายทะเบียนราษฎร และแจ้งย้ายที่อยู่ให้บุคคล ซึ่งผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดทำและลงลายมือชื่อในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้อนุญาตโดยไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในระเบียบสำนักทะเบียนกลางว่าด้วยการจัดทำทะเบียนราษฎร พ.ศ. ๒๕๓๕ ต่อมาผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นอกจากนี้คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตในภาครัฐ (คณะกรรมการ ป.ป.ท. ประจำเขต) ยังได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนข้อเท็จจริงอันเกี่ยวเนื่องจากการออกคำสั่งลงโทษของผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วมีมติให้ดำเนินการเอาผิดในทางอาญากับผู้ฟ้องคดีด้วย ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา จึงได้ยื่นฟ้องผู้ว่าราชการจังหวัด (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) และคณะกรรมการ ป.ป.ท. ประจำเขต (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ต่อศาลปกครองเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย และคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องทั้งสองกรณีไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่ฟ้องเพิกถอนคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยเป็นเพียงขั้นตอนในการแสวงหาข้อเท็จจริงตามข้อกล่าวหา โดยต้องรายงานผลและความเห็นต่อผู้มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ จึงจะมีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยจึงยังไม่มีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย อันเนื่องมาจากคำสั่งดังกล่าวที่จะมีสิทธิฟ้องคดีขอให้ศาลเพิกถอนได้ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ สำหรับกรณีที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น แม้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากคำสั่งดังกล่าวเพราะกระทบสิทธิของผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่การใช้สิทธิฟ้องคดีปกครองในเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้ จะทำได้ก็ต่อเมื่อได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องนั้นแล้ว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้นหรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนดตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อผู้ฟ้องคดียังมิได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้มีอำนาจพิจารณาภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องข้อหานี้ไว้พิจารณาได้เช่นเดียวกัน ศาลปกครองสูงสุดจึงมีคำสั่งยืนตามศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องทั้งสองกรณีไว้พิจารณา

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒

๔. แหล่งที่มา

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๖๐๕/๒๕๖๕

เรื่องที่ ๒

ข้าราชการมีพฤติกรรมฉ้อฉลกับผู้มีอำนาจ ก็เป็นความผิดวินัยร้ายแรง

๑. ข้อเท็จจริง

เมื่อขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาลได้ถูกร้องเรียนว่ามีพฤติกรรมในทางฉ้อฉลกับผู้มีอำนาจซึ่งมีครอบครัวแล้ว ภายหลังจากสอบสวนทางวินัย สรุปได้ว่าผู้ฟ้องคดีมีความผิดวินัยอย่างร้ายแรง นายกเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมาผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์และได้นำคดีมาฟ้องต่อให้ศาลปกครองขอให้เพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยอ้างว่าตนเองไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา

๒. หลักปฏิบัติราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อผลสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน สรุปว่าผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมความสัมพันธ์ฉ้อฉลกับผู้มีอำนาจ แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าถึงขั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ แต่การยอมลงชื่อรับสารภาพเกี่ยวกับความสัมพันธ์ฉ้อฉลของผู้ฟ้องคดีต่อหน้านายกเทศมนตรีและจากถ้อยคำพยานบุคคลได้กล่าวถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีกับผู้มีอำนาจในระยะเวลา ๑๐ เดือน มีการพูดโทรศัพท์ติดต่อกันทั้งกลางวันและกลางคืน การไปพักในห้องพักเดียวกันหรือไม่ก็ตามทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดของทั้งคู่ และจากถ้อยคำพยานบุคคลซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในที่ทำงานหลายปากแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีที่ไม่น่าไว้วางใจในเรื่องฉ้อฉล และแม้จะอ้างว่าขณะเกิดเหตุพิพาทครอบครัวของทั้งสองฝ่ายอยู่ด้วยกันเป็นปกติสุข ก็ไม่อาจนำมาอ้างให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากความผิดได้ เพราะผู้ฟ้องคดีในฐานะพนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วตามข้อ ๑๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดเชียงใหม่ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ (กฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด) เมื่อผู้ฟ้องคดีมีพฤติกรรมฉ้อฉลกับหญิงซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาที่มีคู่สมรสตามกฎหมายอยู่แล้วแม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยถึงการกระทำความผิดดังเช่นในคดีอาญาจึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัย ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๓. กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

หากเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญกระทำความผิดโดยมีพฤติกรรมดังกล่าว เข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๕ (๔)

๔. แหล่งที่มา

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๔๑/๒๕๖๑